

Mezitím se už dívky vrátily na břeh, osušily se a lehly si na ostrohu jedna vedle druhé na slunce. Projít onou ordálií opravdu znamenalo něco jako překonat skrytý útes, ale už to má za sebou, po vlnobití bezpečně přistál v klidné chráněné laguně. Další reminiscence, tentokrát na Gauguina: hnědé prsy a Rajská zahrada. Bylo zvláštní, jak Coëtminais a zdejší způsob života tak přirozeně vyvolávaly dojmy a pocity mýtu a bezčasí. Něčeho nesoučasného. A pak se dostavil ještě jeden zážitek tohoto druhu. Dívky se postavily. Zřejmě došly ohledně cudnosti a její ceny v očích starého muže k nějakému rozhodnutí, protože se k nim vracely, tak jak byly, a své věci nesly v ruce. Postrádaly teď svršky, které by jim dodávaly sebevědomí, ale zato se vyznačovaly jakousi strojenou a nepravděpodobnou lhostejností a nedbalostí tříf na nudistické pláži.

„Héj, my máme hlad,“ zavolala Bláznivka. Ochlupení měla nabarveno stejně jako vlasy na temněrudu. Nahá vypadala ještě více jako nějaké odložené dítě. Dívky klečely ve slunci a rozbalovaly košíky, zatímco David pomáhal Breasleymu přesunout se blíže k okrajům stínu. Gauguin zmizel, vystřídal ho Manet.

Během jídla se nahá těla dívek brzy stala čímsi přirozeným. Zdálo se také, že jejich nahota starého muže nějak uklidnila. Nepoužíval už oplzlosti, ale vyzářoval jakousi tichou pohanskou spokojeností. Vynikající francouzský chléb, tácky s dobrůtkami, které dívky přivezly z Plélanu... ale žádné víno, starý pán pil minerálku a dívky mléko, jen pro Davida tu byla láhev piva. Bláznivka seděla s nohama zkříženými. Bylo na ní něco - snad právě ten exotický účes a hnědost jejího opáleného těla - negerského, divošského, hermafroditického. Psychologicky stále v Davidovi vzbuzovala jakýsi odpor, nedovedl to přesně vyjádřit... objevil-li u Myšky zřetelný prvek inteligentní laskavosti, z téhle měl velice silný pocit nezodpovědnosti, bezradnosti, bezzvrácenosti. Ačkoli nedělala žádné narážky či vtípky,

měl dojem, že sexuální asociace, které byly nyní nasnadě, ji vzrušují a baví. Ostatním se snad její chování mohlo zdát „civilizované“, ne však Davidovi: nepřilíš úspěšně zakrývala jakousi protřelost, mazanost. Nešlo tu samozřejmě o žádné morální zábrany, ale o narážku na to, že ona ví, že David něco dostává a nic za to nedává; a to korespondovalo s jeho pocitem, že i u ní se bude muset nějak osvědčit. Ještě stále jí byla jeho přítomnost v něčem nepřijemná. Nedokázal si představit, co ještě na ní má poznat, když nechá stranou její falešnou sentimentalitu, z níž skoro nevycházela, módně povrchní narcismus a životní styl, který zřetelně zakrýval životní prohru. Případalo mu, že tahle na klidné vyrovnanosti a upřímnosti té druhé jen parazituje; její jediná ctnost zřejmě spočívala v tom, že tu byla tolerována.

A snad ho odpuzovala i fyzickým kontrastem. Myška, i když byla štíhlá, měla postavu daleko víc ženskou. Dlouhé nohy a přitažlivě pevná a malá ňadra. Seděla naproti Davidovi, opírajíc se rukou, nohy pokrčené na stranu. Prohlédl si její tělo, když se otočila, aby něco podala, a když věděl, že úhel jeho pohledu nemůže vzbudit pozornost. Hovořili o tématech dosti banálních, a tu se Davidovi do duše znovu vplížilo pokušení nevěry - ne že by to byla nějaká úvaha o její aktuální možnosti, ale kdyby býval nebyl ženatý, kdyby Běta... takříkajíc, kdyby Běta občas neměla nějakou tu chybičku, semtam ho nebodla nedostatkem porozumění, svou až přespříliš světskou praktičností, kterou by tato přitažlivě chladná a upřímná paní situace při své inteligenci (zjišťoval u ní totiž něco, k čemu ve svém vlastním malování sám směřoval, určitou odtažitost a současně i věčnost) nikdy neprojevila či alespoň by jí v žádném případě nezneužívala. Ne že by si už nepřál, aby tu Běta byla s ním, že by se netěšil na onen společný pobyt ve Francii bez dětí, který si naplánovali po jeho cestě do Coëtminais (bylo v tom i Bětino tiché svolení mít ještě jedno - třetí - dítě,

syna, kterého si oba přáli), bylo to jen lákavé, pokušitel-
ské. Jen to, že by člověk snad mohl, kdyby nebyl tím,
kým je, a kdyby dostal nějakou nabídku - to jest, byla tu
bezpečná nemožnost, která se ani zdaleka nepodobala
pravděpodobnosti.

Dívčino tělo v záři slunce bronzově opalovalo, ve
stínu pak působilo matněji, ale měkčeji. Bradavky, linie
důlků v podpaždí. Jizva vyhojeného zranění na jednom
z nártů. Jak jí schnuly pšeničné vlasy, trochu zчучанé,
zanedbané; její štíhlost, jemnost dívky z quattrocenta;
šaty a dlouhé sukně, které nosila, byly matoucí: kontra-
stovaly s jakousi živočišností, s hnízdečkem ochlupení
mezi jejíma nohama. Seděla bokem k ostatním, tvář
k jezeru, loupala jablko. Čtvrtku podala starému muži,
další nabídla Davidovi. Bylo to gesto čisté a chladné -
a znepokojující.

Bylo nutné, aby Henry měl odpolední klid. Bláznivka
přistoupila a sklopila mu opěradlo křesla. Pak si ke staré-
mu muži klekla a šeptala mu něco do ucha. Natáhl ruku
k jejímu pasu a pomalu ji hladil směrem k paži, pak si ji
přitáhl blíž: sklonila se a dotkla se svými rty jeho.
Popleskal ji po holém zadku. Pak složil ruce na břicho
a ona mu přiložila červený šátek na oči. Pěkně tvarovaná
ústa, růžová bambulka nosu. Dívka se vztyčila a chvíli ho
pozorovala, pak se na ostatní zašklebila.

Myška se na Davida usmála a zamumlala: „Chvilka
volna. Radši bychom měli jít trochu dál, abychom nerušili.“

Vstali. Obě dívky sebraly své ručníky a Bláznivka
zalovila v jednom z košíků a vytáhla svou knihu. Přešli
směrem k ostrohu, asi tak třicet yardů, jen aby byli
z doslechu. Dívky rozprostřely své ručníky na zem, lehly
si na břicho nohama směrem k jezeru, hlavy v dlaních.
David si nejprve sedl, pak se opřel o loket asi tak pět
šest stop od nich směrem k lesu. V myslí se mu náhle
vybavila jedna ještě daleko absurdnější reminiscence na
umělecké dílo: dva malí chlapci naslouchají vyprávění

alžbětinského námořníka. Teď zahlédl název Bláz-
nivčiny knížky: *Mág*. Hádal, že to bude něco astrologic-
kého, na takové nesmysly ji nejspíš užije. Ale náhle se
právě ona na něj zakřenila:

„Tak co, litujete, že jste přijel?“

„Bože můj, to ne.“

„Dinka mi vyprávěla. O tom včerejšku. Mrzí mě to,
ale věděla jsem, že bych to nezvládla.“

Usmál se: „Kdybych věděl, co se bude dít, tak bych
taky poprosil, jestli si můžu jít lehnout.“

Bláznivka se dotkla dvěma prsty svých rtů a pak pře-
nesla polibek na Myščino rameno.

„Chudáček Dinka. Vždycky to nechám na ni.“

Chudáček Dinka se usmála a sklopila oči.

„Myslíte, že tady pobudete dlouho?“ optal se David.
Bláznivka jaksi upjatě pokynula směrem k Myšce: bylo
na ní, aby odpověděla. Sama zavrtěla hlavou.

„Já o budoucnosti nepřemýšlím.“

„Víte, já jsem dřív učil výtvarné umění...“

„Já vím.“

Bláznivka udělala na Davida jednu ze svých grimas.

„Se zdravým rozumem se člověk nikam nedostane.“

„To není to,“ zareagovala Myška.

„Je jen těžké odejít?“

„Myslím, že v tom hraje roli náhoda. Víte, mě sem
vlastně taky zanesla náhoda. A tak mě taky asi někdy
musí odnést.“

„A jak vás sem zanesla?“

Pohlédla na Bláznivku: nějaká skrytá ironie.

„No tak, řekni mu to.“

„Je to taková hloupost,“ vyhnula se Davidovu pohledu.

„Hořím nedočkavostí,“ zamumlal.

Položila jednu ruku na zem a utrhla stéblo trávy; prsa
ve stínu, pokrčila rameny.

„To bylo loni v létě, v srpnu. Byla jsem tady ve Francii
s jedním kamarádem. Taky student umění, sochař. Byl
celý blázen do neolitických památek, a tak jsme stopova-